

[Justitsministeren.]

følgelig ogsaa, men det er triste Erfaringer, idet der — saaledes som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget og af Bilaget til Landstingsudvalgets Betænkning — nede i Sønderjylland har været 4 nystartede Foreninger, som i Løbet af 20erne, i Begyndelsen af 30erne, maatte give op, fordi de var startet paa det Grundlag, som den gamle Lov hjemlede, og som altsaa viste sig at være ganske urigtigt. Det blev kun til Sorg og Bedrøvelighed for de Mennesker, der gik ind i disse Foreninger. Foreningerne maatte ophæves og er saa gaaet over til de store, allerede eksisterende Foreninger.

At der skulde foreligge nogen Konkurrencehensigt fra de store Foreninger, vil jeg ogsaa stille mig noget tvivlende overfor, for man maa huske paa, at der her ikke er Tale om Forretninger i egentlig Forstand. Det drejer sig om Interessentselskaber, hvor det er Forsikringstagerne selv, der skal tage Tabet ved og have Fordelen gennem en billig Præmie, i det Øjeblik saa mange er slaaet sammen, at Skaderne bliver minimale i Forhold til de Beløb, der er forsikrede i de forskellige Foreninger. Det er det, der er Princippet i hele Forsikringslovgivningen nu om Stunder. Et saadant Selskab maa startes paa et forsvarligt Grundlag. Det kan være godt nok at henvise til, at det kunde være interessant at starte et nyt Forsikrings-selskab af en eller anden Aarsag, og det har jeg heller ikke det mindste imod. Det eneste, jeg siger, er, at dette Forsikrings-selskab maa startes paa et forsvarligt og solidt Grundlag, saaledes at Folk ikke gaar ind i det i den Tro, at det vil være akkurat lige saa solidt som det gamle, de forlod, og ikke tænker paa, at hvis der nu kommer en hel Del Brande i det lille lokale Selskab, som ingen Reserver har, som ingen Garantikapital har, som kun bestaar af relativt faa Skadeenheder, vil Præmien stige ganske enormt, naar der skal Dækning til de Tab, der indtræder. Det siger sig selv, at hvis kun 50 Ejendomme slaar sig sammen og der bare kommer et Par Brande, bliver det nogle ganske forfærdelige Assurancepræmier, man derved kommer op paa.

Det blev endvidere sagt, at det for Fremtiden vil være umuligt at starte en saadan Forening. Det vil jeg hævde er et rent og skært Postulat, jeg kan ikke tro, at det vil være umuligt, og jeg vil henvise til de Oplysninger, der er kommet frem under Behandlingen i Landstinget — jeg tænker paa Bilag 2 til den af Landstinget afgivne Betænkning. Der ser man, at Husmandsbrandkassen, som nu har en Forsikringssum

paa 639 Mill. Kr., blev startet og anerkendt i 1908, og allerede dengang var den i Stand til at præstere 67 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at kun 13 Mill. Kr. under det Beløb, som forlanges i Dag, i 1941, var man i Stand til at præstere allerede i 1908, hvor Pengene jo var meget mere værd, og hvor Byggesummerne var minimale i Forhold til nu.

Jeg ser ikke rettere, end at de Tal, som er blevet foreslaaet fra Justitsministeriets Side, hviler paa de rene Realiteter, idet det jo netop viser sig, at Byggesummerne er steget saaledes, at hvis man regner fra Udgangspunktet, rammer man netop de 100 Mill. Kr. Det er et ganske almindeligt Regnestykke, og der er ikke Tale om nogen Bagtanke i Retning af at lave Hindringer eller udelukke Konkurrence eller deslige; det er en ganske reel Tankegang, hvilende paa Chr. Hansens Regnebog.

Der er blevet talt om denne Forsikringsforening, som man vilde starte i Hjørring Amt. Den har jeg nok hørt noget om, og jeg hørte for øvrigt, inden jeg fremsatte mit Forslag, at man havde opgivet Tanken om at starte det Selskab. Nu forstaaer jeg af Henvendelser senere, dels til Landstingsudvalget, dels til de høje Ting, at denne Skrinlæggelse kun har været midlertidig, og at man stadig har under Overvejelse at starte en Forening deroppe. Jeg kan dog ikke tænke mig, at en Løsøreforsikringsforening, der har et saa stort Løsøreløb som 325 Mill. Kr., ikke skulde være i Stand til, hvis der virkelig er nogen Basis, nogen Lyst iblandt Interessenterne deroppe til at gaa over i en ny Forening, at præstere Forsikring af et saa stort Antal faste Ejendomme, saa at man med Lethed vilde kunne naa de 80 Mill. Kr., ja, langt vilde kunne overskride dem. Løsøre naar jo dog stadig væk ikke op til de samme Beløb som Byggesummerne for de faste Ejendomme, selv om naturligvis Besætningerne efterhaanden er blevet ret værdifulde, saa at der maaske ikke er stor Difference. Men det er i hvert Fald givet, at hvis denne Forenings Medlemmer vil danne en selvstændig Forening, for saa vidt angaar de faste Ejendomme, vil den med Lethed kunne gøre det, kunne naa de 80 Mill. Kr., og det er ikke store Beløb, den enkelte Interessent skulde tegne sig for i Garantikapital, for at man kunde komme op paa en samlet Garantikapital af ca. $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som der nu forlanges, for at man kan faa en saadan Kasse anerkendt.

Jeg mener derfor, at jeg maa afvise de Indvendinger, det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen fremkom med, og henstiller